

Het eindeloos geduld van 3 dagen

woensdag 15 februari 2012, 03u00

kort geding

Tovenarij met poppen. rr

Het eindeloos geduld van 3 dagen

Ultima Thule

Nog op 21/2 in Brugge en 29/2 in Tielt. Volgend seizoen op tournee

Het belang van kunst? Simpel: die ligt in de kracht van de metafoor. 'De meta-wat?' Voor de eenvoudige dorpelingen die Ultima Thule in zijn nieuwe voorstelling figurentheater opvoert, gaat het om tovenarij. Met die verdachte 'metaforen' heeft de jonge postbode Mario immers de schoonheid van het dorp, de cafédochter Beatrice, compleet kierewiet gemaakt. Ze ligt nu al drie dagen te raaskallen in bed.

Wat een goed geplaatst poëtisch beeld al niet vermag, zo toegefluisterd onder het maanlicht op het strand. Nochtans, eerder kreeg Mario zijn gevoelens voor Beatrice niet uit zijn strot, tot hij de zoete verleiding van de metafoor verwerft bij de beroemde dichter die boven op de berg is komen wonen, en die Mario elke dag zijn post brengt met de fiets. De onbereikbare Beatrice smelt als een pak boerenboter op een zacht vuurtje. Kunst: eerste hulp bij verliefdheden.

Klinkt bekend? Inderdaad: Il Postino. De egisseur Wim De Wulf bewerkte het boek van Antonio Skármeta en de populaire film die Michael Radford er in 1994 van maakte, voor drie acteurs en een tiental poppen. Hun karakterkoppen zien eruit als een kruising tussen Ensor en Picasso. Robuust en uit de klei getrokken. Die expressieve vormgeving, tussen stapels beige postzakken, moet de zeemzoet van deze dorpse *love story* wat meer doen schuren.

Uiteindelijk blijkt elke creatie van De Wulf een strijd tussen een bijna nostalgisch verlangen naar de kleine gemeenschap en de vurige ambities van een onbegrepen, aan zichzelf lijdende held. Hier ontpopt Mario zich tot een linkse revolutionair die, anders dan in het boek en de film, ten onder gaat in een bovenaardse, bijna mystieke storm. Als dat geen metafoor is voor de huidige sociaal-economische crisis. De visserij die het dorp werk geeft, verkast naar elders, dankzij politiek gesjoemel. Werkloosheid wenkt.

Acteurs Els Trio, Jonas Van Thielen en Kurt Defrancq hebben daarentegen hun handen meer dan vol. Snel wisselen hun filmische scènes. Zelfs met de doorschuivende vertellersrol die de vele overgangen moet lijmen, doet dat de vloeiende lijn al eens sputteren. Gelukkig heeft *Het eindeloos geduld van 3 dagen* de flair van zijn hoofdpersonage: stotteren maakt sympathiek, en blijkt achteraf maar een detail bij de verleidelijke charme van stemmige poëzie.

Wouter Hillaert